

Til § 7.

Første Stykke af denne Paragraph svarer til § 59 i Loven af 1863. Naar Paragraphen derhos bestemmer, at Spiritus skal graderes med det Tralleske Alkoholometer, istedetfor at hin Lov i § 58 nævner det Spendrupske, vil dette allerede være begrundet ovenfor ved Omtalen af Tarifpositionen „Spiritus“.

Den i den nyhævnte § 58 indeholdte Forholdsregel med Hensyn til Maaling af Kul er i Lovforlaget optagen i selve Tarifen, og Paragraphens øvrige Indhold er efter de forandrede Forhold anset for at være overflødig.

Til § 8.

§ 62 i Loven af 4de Juli 1863 er optagen her. Medens derhos de i Lovens § 61 givne almindelige Bestemmelser om, i hvilken Mønt Afgiftsberegningerne skulle ske, og om Betalingsmidlerne ere udeladte som ikke længer nødvendige efter de siden Lovens Irafttræden forandrede Forhold, er den sidste Bestemmelse i fornevnte § 61: „Verler modtages kun efter Dvertoldbestyrelsens nærmere Forskrift desangaaende“ omhyttet med: „den hidtil stedfindende Modtagelse af Verler som Betalingsmiddel bortfalder fremtidig“. Den hidtil betingelsesvis indrømmede Modtagelse af Verler ved Provindstoldstederne i Betaling for forfaldne Toldafgifter kunde vel paa den Tid, da den fra først af tillodes, være begrundet i Forholdene, idet det flere Steder kunde være forbundet med særlig Vanffelighed ved de større sjerdingaavlige Kreditoplagsafregninger at skaffe de fornødne kontante Penge tilstede. I saa Henseende har Forholdet nu i det Hele forandret sig, og der er derfor ikke længer nogen Anledning til, mere ved Udredelsen af Toldafgiften end ved Betalingen af andre Skatter at indrømme denne Betalingsmaade, hvorved der tilflyder de Handlende en yderligere Kredit paa Toldafgiften end den lovbestemte. Det er da anset rigtigst udtrykkeligt at hæve det hidtil Bestaaende.

Til § 9.

Denne Paragraph vil findes i alt Bessentligt at stemme med § 19 i Loven af 1863.

Til § 10.

Til denne § svarer § 18 i Loven af 1863. Ovenfor ved Omtalen af § 2 er det allerede nævnt, at enkelte af de Forhold, som omhandles i nyhævnte § 18, ere indordnede under den almindelige Toldfrihed, uden at gjøres til Gjenstand for særlige Indrømmelser. I Forlaget er derhos ikke optaget følgende Tilfælde, i hvilke Loven af 1863 tilstæder, at Toldbestyrelsen under fornøden Kontrol indrømmer Toldfrihed, nemlig:

- 1) for „Baaben, Munition, Munderingsstykker og andre Gjenstande, som høre til Depotet for det udenfor Toldterritoriet stationerede danske Militær og af samme føres eller sendes til Steder i Toldterritoriet, naar disse Sager ere bestemte til fremtidig Brug for Militæretaten“, hvilken Bestemmelse havde de territoriale Forhold for Die, som fandt Sted paa den Tid, da Loven udkom.
- 2) for „Kunstværker, henhørende til Billedhugger eller til Billed- og Stempelstøberkunsten, naar deres Egenkab som Kunstværker behørig oplyses,“ forsaavidt Indførselen ikke sker til offentlige Samlinger (sfr. § 2). Der synes nemlig ikke skjellig Grund til, at Den, der anskaffer et saadant ofte meget kostbart Kunstværk, ikke skal betale den forholdsvis ringe Toldafgift ved dets Indførsel, og Forpligtelsen hertil, forsaavidt Gjenstanden overhovedet er toldpligtig, vil næppe i saadanne Tilfælde affrække fra Anskaffelsen. Derimod er der optaget en Bestemmelse om, at Kunstværker, som danske Kunstnere forarbejde under deres Ophold i Udlandet og hjemsende, kunne tillades at indgaa toldfrit.
- 3) for „det først indførte Exemplar af almenyttige Maskiner af ny Opfindelse“ og
- 4) for „kemiske og andre Gjenstande, der skulle benyttes som Gjødningsmiddel, samt af Salt til hvilken som helst Anvendelse i Agerbrugets eller Kvægavlens Interesse,“

da disse tvende Bestemmelser nemlig — af hvilke den sidstnævnte kun har fundet ringe Anvendelse og faar end mindre Betydning, eftersom den overvejende Del af de paagældende Varer